

DSI-IV.7250.4715.2023

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 2 pkt 9b, 9c, 9e, art. 3b ust. 1, art. 3d, art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), [REDAKTION]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. uznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTION] nie jest podmiotem zobowiązanym do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych;
- II. nieuznanie stanowiska Wnioskodawcy, że nie jest przedsiębiorcą obowiązany do pobierania od 1 stycznia 2024 r. opłaty od użytkownika końcowego (klienta) nabywającego napoje lub żywność w opakowaniach, będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionymi w załączniku nr 6 nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 listopada 2023 r. (data wpływu: 24 listopada 2023 r.) [REDAKTION]

[REDAKTION] złożyło wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Interpretacja dotyczy zapisów ustawy w zakresie obowiązku ponoszenia oraz pobierania opłat w określonych we wniosku przypadkach. Po pierwsze obowiązku pobrania opłaty od użytkownika końcowego (zwanej dalej „opłatą końcową”), na podstawie art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Po drugie obowiązku ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANO] gdzie w ofercie jednego z miejsc prowadzenia działalności gospodarczej jest catering dietetyczny. Rynek zbytu produktów oferowanych w cateringu dietetycznym stanowi województwo wielkopolskie. Posiłki są dostarczane przez Wnioskodawcę odbiorcy końcowemu w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego (w domyśle odbiorcę końcowego) w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej. Większość z oferowanych dań wymaga przed spożyciem podgrzania. Odbiorca końcowy może zamówić w zależności od wybranej opcji od trzech do pięciu posiłków na dany dzień. W każdym zamówionym cateringu żywność (przygotowany posiłek) pakowana jest w pojemniki. Każdy posiłek pakowany jest w odrębny pojemnik. Zdarzają się sytuacje, że jeden posiłek zapakowany zostaje do dwóch pojemników (np. sałatka i pojemnik na dip). Wnioskodawca wprowadza również catering w pojemnikach wykonanych w 100 % z trzciny cukrowej. Jednak oferując niektóre z posiłków zobowiązany jest do wykonania zgrzewu pojemnika za pomocą folii chroniąc danie przed rozlaniem.

Wnioskodawca zadał następujące pytania:

1. Czy [REDAKTOWANO], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku, gdy dania wymagają podgrzania?

2. Czy [REDAKTOWANO], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku, gdy dania nie wymagają podgrzania, np. sałatka?

3. Czy [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionych dań za każdy pojemnik wykonany w całości lub w części z tworzyw sztucznych dostarczony odbiorcy końcowemu z przygotowanym cateringiem na cały dzień?

4. Czy [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku, gdy wydawana jest sałatka w jednym pojemniku oraz dip/sos do tej sałatki w oddzielnym pojemniku za dwa pojemniki oddzielnie?

5. Czy [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku oferowania jogurtu wraz z granolą oraz sosem owocowym lub owocami w pojemniku składającym się z trzech części kubek + wkładka na sos + wkładka na granolę + ew. wieczko – za jeden pojemnik stanowiący całość?

6. Czy [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku pakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej, w którym zastosowano folię do zgrzewu?

7. Czy [REDAKTOWANE] nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 Ustawy w przypadku, gdy w ramach usługi cateringowej wydawane są posiłki w nielogowanych pojemnikach na żywność, o których mowa w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej? Firma nakleja na pojemnik informację z logo firmy, nazwą posiłku oraz składem.

8. Czy [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązane uwzględniać opłaty konsumenckiej na paragonie, rachunku, fakturze za pojemniki na żywność w ramach świadczonych usług cateringu dietetycznego?

9. Czy [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązane do wnoszenia pobranych opłat na rachunek bankowy Marszałka Województwa Wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d. ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej?

Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że [REDAKTOWANE], które poprzez świadczenie usługi cateringu dietetycznego i dostarczanie odbiorcy końcowemu posiłków dzień wcześniej oferowanych w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej: „ustawą produktową”), nie jest zobowiązane do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego te produkty, w sytuacji zarówno, gdy dania wymagają podgrzania, jak i gdy nie ma takiej konieczności. Zdaniem Wnioskodawcy nie zalicza się on do rodzajów przedsiębiorców wymienionych w art. 3b wskazanej powyżej ustawy. Podstawą tego założenia jest fakt, że oferuje catering dietetyczny, który należy zamówić m.in. kilka dni wcześniej na dany dzień. Usługa cateringu dietetycznego obejmuje dzienny zestaw składający się od trzech do pięciu zbilansowanych posiłków.

Odbiorca końcowy nie może wybrać danego posiłku do zakupu, a jedynie wszystkie oferowane w danej diecie. Wnioskodawca nie oferuje również możliwości skonsumowania posiłku w swojej siedzibie. Posiłki są dostarczane pod wskazany adres i tam wymagają przechowania w lodówce, a następnie podgrzania większości posiłków dnia kolejnego przed spożyciem.

W ocenie Wnioskodawcy odpowiedź na pytanie postawione w przedmiotowym wniosku sprowadza się do ustalenia statusu prawnego prowadzonej przez [REDAKTOWANE] działalności gospodarczej, przytaczając jednocześnie definicję „przedsiębiorcy” oraz „wprowadzenia do obrotu” przedstawioną w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.).

Wnioskodawca zwraca również uwagę na obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy produktowej oraz na pkt 1 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy produktowej, gdzie wskazane jest zastosowanie pojemników na żywność, objętych ustawą.

Podkreślono, że Wnioskodawca nie zleca produkcji tego rodzaju pojemników do fabryki, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie m.in. w hurtowniach.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowisko Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, pojęcie przedsiębiorcy, przez które rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.(13)), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga pojęcie „wprowadzenia do obrotu”. Zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy produktowej, przez wprowadzenie do obrotu rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta o ile nie są już one uwzględnione.

Do wspomnianych kosztów należą: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 Dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątania odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Katalog produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawarty w załączniku E w cz. I Dyrektywy, w całości przeniesiono do ustawy produktowej (załącznik nr 9).

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszaniu stosowania, zgodnie z załącznikiem 6 do ustawy produktowej zalicza się:

- a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie;
- c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Ponadto na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*. Przedmiotowy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania Dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania Dyrektywy.
- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:
 - Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.

- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie:
- Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzenia, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchence mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania Dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 Dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania Dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 wytycznych Dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak:

- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający zimny posiłek,
- pojemnik na żywność wykonany z kartonu z wykładziną lub powłoką z tworzywa sztucznego, przeznaczony do umieszczania w nim gorącego lub zimnego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający deser,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający przekąski takie jak orzeszki lub krakersy,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy),
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce, które nie wymagają dalszej obróbki,

objęte są zakresem stosowania Dyrektywy.

Z kolei art. 3k ust. 1 i 2 ustawy produktowej określa przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Zgodnie z ust. 1 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ww. ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Zgodnie z ust. 2 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy produktowej jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Art. 3b. ust. 1 i 2 ww. ustawy określa przedsiębiorców zobowiązanych do poboru opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych. Po pierwsze jest nim przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, który jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Po drugie do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będących opakowaniami.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga definicja użytkownika końcowego. Zgodnie z art. 2 pkt 11 ac) ustawy produktowej, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów: przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Każdy z tych przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, jednocześnie możliwe jest też, że jeden przedsiębiorca może podlegać wszystkim ww. rodzajom opłat.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, stwierdza co następuje.

W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku oraz zawartych w nim pytań należy uznać, iż:

Ad. 1. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **nie będzie, co do zasady**, zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, **tj. wyłącznie w przypadku** gdy dania oferowane przez Wnioskodawcę wymagają podgrzania.

Mając na uwadze powyższe stanowisko, tut. Organ zwraca uwagę, że oferowana przez Wnioskodawcę żywność jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, tj. jej podgrzanie stanowi jedynie element dodatkowy, nie stanowiący przeszkody dla jej spożycia na zimno. Wyłącznie zatem w sytuacji, gdy uprzednie podgrzanie oferowanej przez Wnioskodawcę żywności będzie stanowiło warunek konieczny dla jej spożycia, zwolnienie z obowiązku pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, znajdzie zastosowanie. Jednocześnie Marszałek Województwa Wielkopolskiego zwraca uwagę, że Wnioskodawca nie przedstawił informacji dot. oznakowania opakowań co do sposobu spożycia posiłków, tj. czy posiłki znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania, w tym wypadku podgrzania. Niemniej w opinii tut. Organu, biorąc pod uwagę przedstawiony we wniosku stan faktyczny, stwierdzić należy, że Wnioskodawca nie oferuje posiłków surowych czy mrożonych wymagających przed spożyciem ugotowania, usmażenia, upieczenia, grillowania. Żywność oferowana przez Wnioskodawcę, nawet przypuszczając, że opakowanie posiada oznakowanie z sugestią spożycia po podgrzaniu w piekarniku czy kuchence mikrofalowej może być spożyta przez klienta według uznania w „temperaturze pokojowej”. Preferencje konsumentów co do optymalnej/akceptowalnej przez nich temperatury spożywanej żywności są na tyle zróżnicowane, że za kluczowe kryterium „dalszej obróbki” nie można z pewnością uznawać sugestii producenta w tym zakresie – w odniesieniu do produktów, które faktycznie są już gotowe do spożycia.

W odniesieniu do objętych wnioskami produktów – należy stosować możliwie obiektywne kryteria celem oceny czy owa „dalsza obróbka” stanowi wymóg koniecznych bezpiecznego ich spożycia. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w katalogu produktów wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, a dodatkowo w Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Ad. 2. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, w przypadku, gdy dania nie wymagają podgrzania, np. sałatka.

Ad. 3. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionych dań za każdy pojemnik wykonany w całości lub w części z tworzyw sztucznych dostarczony odbiorcy końcowemu z przygotowanym cateringiem na cały dzień. Tak jak wskazuje przytoczona wcześniej definicja produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, jest to produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych. Pod przepisy niniejszej ustawy podlegają produkty zawierające chociażby w części tworzywo sztuczne. Co do warunku przygotowania cateringu na cały dzień ma znaczenie nie czas, a przeznaczenie danego posiłku tj. czy wymagana jest dalsza obróbka – czyli wcześniejsze przygotowanie posiłku do spożycia oraz pozostałe kryteria, o których mowa w Dyrektywie i ustawie, omówione szerzej w niniejszej decyzji. Przypadek ten opisano powyżej w odpowiedzi na pytanie nr 1.

Ad. 4. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, za dwa pojemniki oddzielnie w przypadku, gdy wydawana jest sałatka w jednym pojemniku oraz dip/sos do tej sałatki w oddzielnym pojemniku. W tabeli 4-3 ww. wytycznych zamieszczono przykłady niektórych rodzajów paczek i owijek, które można uznać za objęte zakresem stosowania Dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu. W katalogu paczek i owijek podlegających regulacjom Dyrektywy wprost wymieniono m. in. paczki zawierające dodatek do potraw/sos. W wytycznych wprowadzono 2 kryteria pozwalające zakwalifikować dany produkt jako paczkę lub owijkę, tj. wykonanie z elastycznych materiałów oraz kryterium dotyczące opakowania zawierającego żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki. W wytycznych Dyrektywy wprost zapisano, że „rozdzielenie między pojemnikami na żywność, a paczkami i owijkami należy opierać na sztywności pojemnika. Do celów Dyrektywy produkty spożywcze w sztywnych i częściowo sztywnych opakowaniach należy uznawać za pojemniki na żywność, natomiast produkty w elastycznych materiałach opakowaniowych należy uznawać za paczki i owijki. Elastyczne opakowanie oznacza, że zgina się ono z łatwością, nie łamiąc się. Takie same ustalenia stosuje się do przedmiotów niebędących opakowaniami, które są objęte zakresem stosowania Dyrektywy. Opakowania niektórych produktów spożywczych stanowią połączenie sztywnego i bardziej elastycznego materiału (zob. lewa kolumna w tabeli 4-11).

Przykładem może być, jak wskazano w wytycznych: „np. kanapka w sztywnym pojemniku z powłoką z jednego boku lub niektóre owoce lub przygotowana żywność sprzedawana na papierowych tackach i przykryta owijką z tworzywa sztucznego. W takich przypadkach obecność sztywnego materiału w opakowaniu powinna decydować o klasyfikacji produktu jako pojemnik na żywność.” Tym bardziej zatem pojemniki na dip/sos, o których wspomina Wnioskodawca, należy zakwalifikować jako pojemnik na żywność, a nie paczkę czy owijkę. Wspomnieć należy, że tylko paczki i owijki są wyłączone z katalogu produktów wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej. Skoro zatem produkty wskazane we wniosku wypełniają kryteria produktów wskazanych w ww. załączniku nr 6 do ustawy produktowej, dotyczą ich regulacje art. 3b i art. 3d tej ustawy. W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku należy uznać, iż [REDAKTOWANE] jest podmiotem obowiązującym do pobrania za wspomniane wyżej produkty od użytkownika „opłaty końcowej”, o której mowa w art. 3b ww. ustawy.

Wyjaśnienia wymaga również kwestia rozliczenia pojemnika na sałatkę oraz pojemnika na dip/sos, uznanych jako produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej. Jak wskazuje Wnioskodawca, każdy ww. produkt spożywczy zapakowany jest w oddzielne opakowanie i właśnie z tego punktu widzenia należy rozstrzygnąć powyższą kwestię dotyczącą ich rozliczenia. Mając powyższe na względzie, w ocenie tutaj Organu za każde użyte opakowanie – stanowiące produkt jednorazowego użytku wykonany w całości lub w części z tworzywa sztucznego (należący do katalogu produktów wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy), Wnioskodawca jest zobowiązany pobrać opłatę od użytkownika końcowego. Nadto, za każdy produkt Wnioskodawca powinien rozliczyć się oddzielnie. Zgodnie z *Wytycznymi Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko* (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.), z tabelą 4-2, pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy) objęty jest zakresem stosowania Dyrektywy. Skoro wytyczne poza produktami do smarowania pieczywa wymieniają również sosy i dipy, przeto Wnioskodawca będzie zobowiązany do pobrania ww. opłaty.

Ad. 5. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, wyłącznie za jeden pojemnik stanowiący całość w przypadku oferowania jogurtu wraz z granolą oraz sosem owocowym lub owocami w pojemniku składającym się z trzech części kubek + wkładka na sos + wkładka na granolę + ew. wieczko.

Przepisy ustawy produktowej przewidują obowiązki nakładane na wprowadzających m.in. pojemniki na żywność, stosowane w celu umieszczenia w nich żywności, która jest: przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie. W wytycznych do Dyrektywy wskazano, że są to produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność nadające się do bezpośredniego spożycia takie jak np. jogurty czy sałatki. Jako drugie kryterium podano, że produkty zazwyczaj spożywane są bezpośrednio z pojemnika. W tym przypadku wskazano, że wskazuje na to kształt pojemnika na żywność, który umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga po prostu otworzenia go. Trzecim kryterium jest gotowość do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie. Tu wytyczne wskazują na produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność, które można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania, jak również bez dodatkowych przypraw czy sosów, chyba, że są dołączone do produktu spożywczego. Odnosząc powyższe do wskazanych w pkt. 5 produktów, tj. jogurtu wraz z granolą oraz sosem owocowym lub owocami znajdującym się w jednym pojemniku, stwierdzić należy, że jogurt podlega spożyciu wraz z dołączonymi do niego granolą i sosem, co wraz z pozostałymi ww. kryteriami, które spełnia, oznacza, że podlega opłacie, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej.

Ad. 6. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, w przypadku pakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej, z uwagi na fakt, że zastosowano jako jego zamknięcie folię do zgrzewu.

Art. 2 pkt 11aa ustawy produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane. Jako, że folia stanowiąca zamknięcie/pokrywkę opakowania wykonanego z trzciny cukrowej, w którym znajduje się żywność, spełnia definicję tworzywa sztucznego, a jednocześnie taki produkt (ujmowany całościowo – pojemnik z jego zamknięciem) wypełnia definicję jednorazowego produktu z tworzyw sztucznych, stosuje się w odniesieniu do niego regulacje transponowanej Dyrektywy, w szczególności w zakresie art. 3b i art. 3d ustawy produktowej.

Podkreślić również należy, że w pkt. 2 załącznika nr 6 do ww. ustawy, wśród jednego z kryteriów wprost wskazano pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, co oznacza, że warunkiem zwolnienia z ww. obowiązków byłoby wykonanie całego pojemnika wraz z zamknięciem/pokrywką z materiałów niezawierających tworzywa sztucznego zdefiniowanego powyżej.

Skoro zatem istotnym elementem tego opakowania, które stanowi jego integralną część, jest folia zgrzewana na pojemniku, tut. Organ stwierdza, że Wnioskodawca wydając posiłki w tychże pojemnikach wykonanych co prawda z trzciny cukrowej, ale w których zastosowano zgrzewaną folię, będzie zobowiązany do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego żywność w tych produktach.

Ad. 7. [REDAKTOWANE]

nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy produktowej, w przypadku, gdy w ramach usługi cateringowej wydawane są posiłki w niezawierających logo pojemnikach na żywność, o których mowa w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy produktowej. Firma nakleja na pojemnik informację z logo firmy, nazwą posiłku oraz składem. Kluczowe dla ustalenia czy Wnioskodawca podlega ww. obowiązkowi jest ustalenie, że Wnioskodawca posiada status wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napojów lub żywności w tych produktach.

Tutejszy Organ ustalił, że Wnioskodawca, zgodnie z przedstawionym we wniosku zakresem działalności, oferuje catering dietetyczny dostarczany odbiorcy końcowemu w pojemnikach w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Klienta, naklejając na pojemnik informacje z logo firmy, nazwą posiłku i składem. Zarazem jednak Wnioskodawca nie zleca produkcji tych pojemników, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie m.in. w hurtowniach. Oznaczenie w tym wypadku nie decyduje o odpowiedzialności za pojemnik, jeżeli został on już wcześniej wprowadzony nieoznakowany do obrotu przez producenta. W odniesieniu do obowiązku określonego w art. 3k ust 1 ustawy, istotne jest pierwsze wprowadzenie produktu z tworzywa sztucznego na rynek krajowy, które w omawianym przypadku następuje w momencie sprzedaży pojemnika przez producenta. W takiej sytuacji to producent powinien rozliczyć się za ww. opakowanie.

W myśl powyższego, w ocenie tut. Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku, należy stwierdzić, iż Wnioskodawcy nie uznaje się za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napojów lub żywności w tych produktach, co jest kluczowe w kontekście analizy podlegania obowiązkom wskazanym w art. 3k ustawy produktowej. Tym samym należy uznać, że [REDAKTOWANE] - w zakresie produktów wskazanych we wniosku - nie jest zobowiązany do:

- a) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;

- b) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy.

Ad. 8. [REDAKTION] **będzie zobowiązane** uwzględniać tzw. opłatę konsumencką (tj. „opłatę końcową”) na dokumencie sprzedaży (np. paragonie, rachunku, lub fakturze) za pojemniki na żywność w ramach świadczonych usług cateringu dietetycznego.

Wyjaśnienia wymaga, że w odniesieniu do tych sytuacji (wskazanych w niniejszej decyzji), w których [REDAKTION] zostało uznane za przedsiębiorcę zobowiązanego do pobrania opłaty końcowej za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy od użytkownika końcowego, ustawodawca nie sprecyzował sposobu pobrania od klienta „opłaty końcowej”. Art. 3b ustawy produktowej wskazuje jedynie na obowiązek pobrania ww. opłaty przez przedsiębiorcę, natomiast art. 3d określa termin i sposób wniesienia opłaty. Stąd też za uzasadnione należy przyjąć, że „opłata końcowa” za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych powinna być szacunkowo wliczana w cenę zestawu dietetycznego w równej wysokości, natomiast na etapie odprowadzania ww. opłaty na rachunek bankowy prowadzony przez właściwego marszałka, ustalenie jej wysokości powinno się odbyć na podstawie analizy menu i faktycznego zużycia danego rodzaju opakowań (pojemników). Przedmiotową opłatę należy uwzględnić na dokumencie sprzedaży, którym może być m. in. paragon, rachunek lub faktura.

Ad. 9. [REDAKTION] **będzie zobowiązane** do wnoszenia pobranych opłat na rachunek bankowy Marszałka Województwa Wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d. ustawy. Powyższe wynika z brzmienia art. 3d, który wskazuje, że przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy produktowej, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana. Odnosząc się do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, w odniesieniu do tych sytuacji (wskazanych w niniejszej decyzji), w których [REDAKTION] zostało uznane za przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ww. ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązkane do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą” (art. 3b ust. 1 ustawy produktowej) oraz do wniesienia pobranej opłaty na rachunek właściwego marszałka województwa ze względu na miejsce jej pobrania.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia. Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.